

LINDA HOWARD

LINDA JONES

PO ZÁPADU
SLUNCE

KIO KAN

Copyright © 2020 by Linda Howington
and Linda Winstead Jones
Published by arrangement with Avon Books, an imprint
of HarperCollins Publishers. All rights reserved.
Translation © Nikola Polzerová, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu AFTER SUNDOWN
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím
Avon Books, an imprint of HarperCollins Publishers
přeložila Nikola Polzerová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Zuzana Bürger
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-887-6

Velmi děkujeme Fran Troxlerové za to, že nás provedla horou Cove Mountain a poklidnými cestami městečka Wears Valley a že zodpověděla veškeré otázky ohledně tamního obyvatelstva. Zná to tam jako své boty. Město může být na Troxlerovy patřičně hrdé. Děkujeme Vám za všechno, Fran a Davide, vytrhli jste nám trn z paty.

KAPITOLA 1

Ben Jernigan se s trhnutím probudil při prvním zapípání, ohlašujícím přichozí zprávu. Ještě ani od sebe pořádně neodlepil víčka, už se vztyčil do sedu a hleděl na blikající monitor počítače. Dlaní si promnul obličej, rozsvítil lampu a zašilhal na titěrné sdělení na svítící obrazovce. Ze rtů mu uklouzlo pár nadávek, a když zprávu rozklikl, zaklel z plných plic.

Pustil se do čtení a do deseti vteřin mu zazvonil mobil. Mrkl na hodiny vedle postele – 2:43 ráno. Jeho telefonní číslo mělo jen pár šťastlivců, a nikoho z nich, i kdyby se odvážil volat v tak nekřesťanskou hodinu, nemohl ignorovat.

„Jo?“ vyrazil ze sebe a snažil se vrčení povýšit k něčemu srozumitelnému. Drsný budíček mu vлил adrenalin do žil, svaly se mu napjaly, zrak zostřil a v hlavě divoce vířily myšlenky. Už víc než dva roky po něm nikdo nevystřelil, ale jeho nervový systém byl stále v pohotovosti.

„Čteš to?“ Hlas patřil Corymu Howlerovi, dlouholetému kamarádovi, se kterým se seznámil v armádě a který následně získal velmi pochybný flek u vlády, díky čemuž se k němu dostalo víc informací než k obyčejnému smrtelníkovi. Takové známosti byly k nezaplacení, ať už měly jakoukoliv pracovní pozici.

„Jo. Jak to vypadá?“

„Horší než Carrington.“

„Sakra,“ vydechl Ben. Carringtonova událost byla série silných výronů koronální hmoty (anglickou zkratkou CME), které v roce 1859 roztavily telegrafní systémy a na některých místech dokonce způsobily požár. V devatenáctém století představovaly telegrafy výkřik techniky, jenže dnešní moderní svět byl na technologiích zcela závislý. Podobná událost by proto měla nedozírné následky. Satelity by shořely, elektřina

by na většině míst přestala fungovat, zničeným potrubním by odtekly zásoby benzínu a drahocenné potraviny by nemilosrdně ubývaly. Všední den by se změnil v peklo na zemi.

Ke slabým CME, které na systém neměly téměř žádný dopad, docházelo skoro každý druhý den, jenže tyhle neškodné sluneční bouřky nesahaly ani po kotníky tomu, k čemu se schylovalo nyní.

„Kdy k tomu má dojít?“

„Zhruba za třicet šest hodin. Za normálních okolností bychom měli víc času, jenže jedna z družic GOES je mimo provoz a nikdo se k tomu nechce přiznat. Špatné načasování,“ vysvětlil Cory otráveně. O blížící se katastrofě neměl nejmenších pochyb. „Je jich několik. Zatím jsme zaregistrovali čtyři. První z nich zasáhne Dálný východ asi za dvanáct hodin. Ty, které budou následovat, jsou bohužel mnohem větší, silnější a rychlejší. Blízký východ a Evropa to mají spočítané.“

Benovi neušlo proradné *zatím*. Počítali s více než čtyřmi bouřemi. Ta čtvrtá má udeřit na Atlantský oceán a případné lodě na moři zažijí pořádně divokou jízdu. A pak přijde na řadu Amerika, čímž se z té podělané bouře stane celosvětový problém. CME fungoval zhruba tak, že ten první ostatním zametl cestičku – kosmicky řečeno – a následné výrony tak mohly přidávat na intenzitě a rychlosti.

„Jaký máš plán?“ zeptal se Ben.

„Sbalím manželku a děcka a pošlu je na jih. Chci je dostat pryč z města, tak daleko, jak to jen půjde,“ odpověděl Howler. Ben cosi zamručel. Pobyt na jižní straně zvýší pravděpodobnost, že se jim podaří přežít dlouhé období zimy.

„A co ty?“

„Taky už se pomalu připravuju na odchod, ale ještě se tady zhruba dvanáct hodin zdržím. Pak si s Gen a dětmi někam zalezeme, zkusíme to přežít. Předpokládám, že bude trvat nejmíň rok, než rozvodná síť znovu naskočí.“

To sice nebyl příliš optimistický odhad, ale nejspíš nebyl daleko od pravdy. „Upozorní na to někdo?“ S tím příliš nepočítal, protože orgány státní správy se skládaly ze samých

idiotů, kteří věřili tomu, že *panika v ulicích* je z nějakého důvodu horší než se postavit skutečnému problému. Na druhou stranu, vláda nebyla jedinou entitou, která o blížící se katastrofě věděla. Zpráva se mezi lidi dostane tak jako tak, ale bylo zapotřebí, aby k tomu došlo co nejdřív.

„Pracuje se na tom,“ řekl Howler. „Slyšel jsem, že nějaké prohlášení má vyjít hned ráno, ale podle mě se ho nedočkáme dřív než v odpoledních hodinách. Ani bych se nedivil, kdyby si ti kreténi mysleli, že jde o planý poplach, a počkali si, až ta věc převálcuje Japonsko. Víš přece, jak to chodí.“

To ano, bohužel. „Měj se zatím.“

„Dávej na sebe pozor, brácho.“

Ben ukončil hovor a začal se oblékat. Byl naprosto soběstačný, ale vždy bylo co zlepšovat. Mohl získat více informací, zajistit pro sebe větší bezpečí. V první řadě musel zabezpečit solární panely. Ham rádio bude na nějaký čas k ničemu, protože po bouři se atmosférický šum ocitne v troskách, ale až se atmosféra znovu usadí, musí zajistit, aby přístroj fungoval. Také musel dát pozor na generátor, napěchovat ho propanem a sehnat rezervní benzín do nákladáku.

Samozřejmě se mu nepodaří nashromáždit dostatek benzínu, aby mu vystačil na celou dobu. Tato nepříznivá situace nebude na pár dní. Členové korporátů i vlády celé dekády strkali hlavy do písku. Tvářili se, že o nic nejde, že katastrofická solární bouře na Zemi přece udeřit nemůže, nebo alespoň ne během jejich volebního období. Jenže ti, co si na vysokých postech vyhřívali zadky právě teď, měli smůlu. Slunce bylo v ráži a chystalo se zaútočit silou, odpovídající tisícům nukleárních zbraní – žádný výbuch, jen obrovská zkáza.

Odborníci, kteří byli placeni za to, aby se podobnými scénáři zabývali a aby z nich vyvodili možné důsledky, předpověděli, že celosvětová úmrtnost dosáhne na konci roku až devadesáti procent. Ben to tak černě neviděl. Podle něj jsou lidé schopnější, než si myslí vláda.

Do rozbřesku stále zbývalo několik hodin a on toho pro tuto chvíli moc udělat nemohl. Na druhou stranu zpátky do postele

se mu nechtělo. Přešel do kuchyně, uvařil si kávu a potom zkontroloval termální signatury na bezpečnostním systému, aby se přesvědčil, že se mu po zahradě, nebo dokonce na verandě, neprochází žádný medvěd. Setkání se šelmou nebylo ve východní části Tennessee ničím neobvyklým, a Ben ve většině případů nechal chluπάče jednoduše projít.

Systém zaznamenal mírný pohyb, šlo o ptáky a nejspíš jednoho mývala, ale nic většího. Popadl sprej na medvědy, nabitou pistolí a hrnek s kávou a usadil se na verandě, ze které měl výhled na celé údolí. To, že se medvěd zatím neukázal, neznamenal, že ho svou návštěvu ještě nepoctí. Posadil se do houpacího křesla a nohama se opřel o dřevěné zábradlí. Ustrkl horký nápoj a zadíval se na mihotající se světla městečka Wears Valley daleko pod ním.

Před dvěma lety ho sem dovlekl jeden kamarád z armády. Původně měl v plánu postavit si uprostřed hor malou chatku, ale když spatřil tohle místo, okamžitě se rozhodl. Dům byl větší, než potřeboval, ale svou lokací vysoko na hoře Cove Mountain představoval ideální volbu. Vedla sem velmi strmá příjezdová cesta, pro obyčejná auta téměř nesjízdná. Dokonce většina pickupů, alespoň těch s nízkým podvozkem, měla problém se na jeho pozemek dostat, protože Ben doprostřed vozovky umístil obrovský kámen, který měl sloužit jako další odrazující prostředek. Mohl přes cestu natáhnout řetěz, ale to by musel pokaždé vystoupit z auta a řetěz odemknout. Nakonec by si jen zbytečně komplikoval život, protože tolik lidí se nahoru zase neodvážilo.

Svůj čas nejraději trávil o samotě, úplně si vystačil. Mnoho let prožil ve válce, kdy musel jednat s byrokraty, kteří nerozeznali pravou ruku od levé, ale přesto činili životně důležitá rozhodnutí, která se Bena a jeho mužů přímo dotýkala. Měl toho po krk. Když se dostal ven, netoužil po ničem jiném, než aby ho všichni nechali na pokoji.

Byl neustále ve střehu. Disponoval prvotřídním bezpečnostním systémem, monitory, alarmy. Od ostatních lidí si držel odstup. Párkrát se stalo, že k němu dorazil nějaký otravný soused nebo turista – neviděl mezi nimi rozdíl, protože se sousedy

se nevidal, jestli se tedy někdo, kdo bydlí kilometry daleko, dá vůbec za souseda považovat. Pohybový senzor Bena upozornil, jakmile nevíтанý host vkročil na jeho pozemek. V takovém případě vyšel na verandu s brokovnicí hozenou přes rameno. Nikdy nemusel říct ani slovo, protože samotný pohled na našťvaného obra se zbraní v ruce stačil, aby se nepovolaná osoba rychle otočila a zmizela, odkud přišla.

Seděl na verandě obklopen tmou, nikde ani noha, a poslouchal cvrlikání nočních ptáků a šumění stromů – přesně z tohoto důvodu se do pohoří v Tennessee odstěhoval. Netrpěl posttraumatickou poruchou – netrápily ho noční můry ani děsivé vzpomínky. Průměrný cvokař by jistě namítl, že taková izolace odpovídá formě PTSD, ale to už je holt práce cvokařů – přijít s nějakou připitomělou diagnózou, aby si sami před sebou ospravedlnili vydělané peníze. Ben byl přesvědčený, že každý příčetný člověk, který by se potýkal s podobnými sračkami jako on, by reagoval stejně.

Ne snad, že by se s místními obyvateli nepoznal, nebo alespoň nevěděl jejich jména. V krajních případech s nimi dokonce musel stanout tvář v tvář. Lidé se s ním dávali do řeči, i když bylo zjevné, že on si povídat nechce. Tato krajina měla snad jedinou stinnou stránku, a to byli právě její obyvatelé – chtěli se družít. S každým ustavičně tlachali a on o to nestál. Jednou potkal starší manželský pár, který jej při první příležitosti pozval k sobě domů na večeři. Dostat se ze spárů těch starých lidí bylo skoro tak náročné, jako přežít přepadení ze zálohy. Byli neodbytní. Jenže Benovi se z návalu pohostinnosti kroutily prsty na nohou, měl chuť se skrčit a v ochraně si zakrýt hlavu.

Co se týče ženských, neexistovala žádná, která by ho aspoň vzdáleně přitahovala. To přece není pravda, ozvalo se jeho svědomí. Sela Gordonová, majitelka malé samošky se smíšeným zbožím/benzínky, která se nacházela u hlavní silnice... ta ho zaujala. Hlavní přednost – byla tichá. Nebombardovala ho dotazy, ani se ho nesnažila vtáhnout do konverzace. Mohl s klidem vejít do obchodu a nerušeně si vybrat, co potřeboval,

aniž by se cítil jako pod palbou. Možná byla stydlivá, protože ani s jinými zákazníky se příliš nevybavovala. To jí sloužilo ke cti, nemusel se bát, že se před ním v nejbližší době uvolní a zavalí ho přívalem otázek.

Byla hubená s tmavými vlasy a světle hnědýma očima. Prsa měla tak akorát, aby bylo vidět, že je ženská. Nenosila snubní prsten, vlastně žádné prsteny. Když mu nevěnovala pozornost, což bylo skoro po celou dobu jeho návštěvy, důkladně si ji prohlížel. Pokaždé si ale dával pozor, aby jej při tom nenachytala. Za poslední tři roky to byly jediné příležitosti, při kterých jeho penis projevil nějakou známku života.

S hlavou v oblacích se zadíval na osamělé auto jedoucí po silnici daleko pod ním. Kužely světla klouzaly zleva doprava. Tak jo, možná že mu vážně trochu přeskočilo. Ještě před pár lety by byl Selou Gordonovou úplně posedlý a udělal by všechno, aby u ní zabodoval. To, že si všiml chybějícího snubního prstýnku, mluvilo za vše. Jenže i kdyby se mu líbila sebevíc, zdrženlivý zájem nemohl překonat nesrovnatelně silnější touhu po samotě.

Obyvatelé údolí měli stále ještě půlnoc, nebo to tak alespoň vypadalo. Možná by se našlo pár jedinců, kteří nemohli zamhouřit oči a stejně jako on netrpělivě vyhlíželi východ slunce. Možná měl dokonce někdo z nich v počítači nainstalovaný poplašný bouřkový alarm, i když o tom dost pochyboval. Jejich životy se co nevidět drasticky změní. Jeho zas tolik ne. Až CME udeří, přestanou mu vyplácet odměny za psaní článků do vojenských magazínů, zato výsluhová penze pro vojáky se bude hromadit až do doby, než se vláda a banky vzpamatují a začnou znovu fungovat. Nejhorší bylo, že během té doby nebude za co platit – veškeré služby přestanou existovat. Nebude mu nic jiného než se živit tím, co si sám uloví nebo vypěstuje. K tomu měl v zabezpečené skříňce pod domem schované zmražené jídlo zhruba na celý rok, konzervované potraviny a spoustu munice, aby všechno jídlo a majetek mohl jaksepatří ochránit.

Pokud mají hlavouni pravdu a přicházející pohromu přežije jen deset procent populace, Ben udělá všechno pro to, aby se mezi těch avizovaných deset procent dostal.

Přes týden se v krámku dveře netrhly. Obchod se smíšeným zbožím/benzínová pumpa Sely Gordonové se nacházel přímo u hlavní silnice 321, takže majitelka o zákazníky neměla nouzi. Sice nebyla v balíku, ale aspoň měla z čeho platit účty. Benzínové stojany stály před obchodem, uprostřed malého parkoviště. Uvnitř se rozprostíralo sedm řad regálů plných základního zboží. Nikoho by nenapadlo provádět zde velký nákup, ale když sousedům z údolí došly jedna dvě suroviny a nechtělo se jim jezdit do města, obchůdek byl první volbou. Teta Carol krámkem nazývala *Kolekce toaletního papíru a lančmítu*. Na skladě však byly také brambůrky, sušenky, pár krabic cereálií, vybrané jídlo v konzervách a malá sekce základních potravin, jako jsou sůl, cukr a pepř. Jedna ulička byla věnovaná volně prodejným lékům, obvazům a produktům dámské hygieny. Chladicí box v zadní části místnosti byl až po strop plný plechovek s pivem, limonád a džusů. Dříve prodejna nabízela i mléko, ale příliš dobře se neprodávalo a jen zabíralo místo. Co se týče cen, nemohla Sela soupeřit s velkými obchodními řetězci, a u mléčných výrobků tak pomalu procházelo datum spotřeby. Teď už nabízela jen sáčky se sušeným mlékem a plechovky se sladkým kondenzovaným mlékem, které šly na odbyt hlavně v létě, když měli lidé chuť na domácí zmrzlinu.

Díky místním a turistům, kteří měli ubytování přímo ve Wears Valley, nebo místem projížděli do měst Pigeon Forge či Gatlinburg, se Selině obchodu vedlo docela dobře. Nemohla si sice dovolit soukromý tryskáč ani dovolenkovou chatu, ale měla co do pusy, a to stačilo.

Carol měla za to, že se Sela na obchod tolik upnula, protože představoval jakousi jistotu. A nejspíš se nemýlila.

Riskování, jak v osobním, tak profesním životě, bylo pro lidi, co holdovali adrenalinovým sportům. A Sela mezi ně rozhodně nepatřila.

U jednoho z čerpacích stojanů zastavilo velké šedé terénní vozidlo s vysokým podvozkem. Místní auta měla v malíku, a tohle nebylo výjimkou. Ben Jernigan nepatřil mezi stálé zákazníky, ale jednou za čas potřeboval doplnit benzín, a to pak k tomu někdy přihodil pivo a cereálie. Věděla, o koho jde, protože bylo nemožné si ho nevšimnout. Jak nákladák, tak jeho majitel budili velký respekt – majitel o něco víc než nákladák. Byl vysoký, měřil skoro dva metry a bavlněné tričko, které měl obvykle na sobě, se mu napínalo pod náparem svalů. Obří paže byly na několika místech zdobeny tetováním, ruce měl samý šrám a mozol. Působil nedbale, na tváři vždy minimálně dvoudenní porost. Téměř pokaždé měl na očích nasazené sluneční brýle, ale když vkročil do krámu, posunul si je na vršek hlavy. V zelených očích se odrážel chladný a odtažitý výraz, ostrý jako břitva. Sela se na své zákazníky obvykle snažila být milá, i když nikdy nebyla společenský typ, ale před ním se nezmohla ani na sebemenší úsměv. Zůstala zticha, připadala si jako zajíc, doufající, že si ho děsivý vlk nevšimne.

Tetování se jí ošklivilo, ale jeho ruce si bez těch malůvek neuměla představit. Uvědomovala si, že se jeho zevnějškem zabývá víc, než je zdravo.

Kdykoliv se před ní objevil, rozbušilo se jí srdce a uklidnilo se až několik minut po jeho odchodu. Vystrašený zajíc jak vyšitý.

Pozorovala, jak vyskočil z auta a zamířil k čerpacímu stojanu. Pak se ale zarazil a zadíval se přímo na ni. Sela rychle sklopila oči, i když pochybovala, že by ji přes skleněnou výlohu zahlédl. Nehodlala však riskovat, nechtěla, aby si myslel, že si ho prohlíží, přestože přesně to dělala. Slovem *odvážná* by ji nikdy nikdo necharakterizoval.

Nechal pumpu za zády a vyrazil k obchodu.

Selino srdce začalo přesně podle plánu tlouct jako splašené. Soustředila se na faktury položené na pultě, přestože se na něj

toužila podívat. Která žena by se jí mohla divit? A ona sama se za ženu rozhodně považovala.

Ozval se dveřní zvonek a nově příchozí prošel beze slov kolem ní. Ráda by se jej zeptala, proč dnes nenatankoval, ale nakonec se k tomu samozřejmě neodhodlala. Až když byl v bezpečné vzdálenosti, osmělila se zvednout hlavu a letmo pohlédla na svalnatá záda, oděná v hnědém tričku. Také si nemohla nevšimnout, jak se mu v džínách rýsuje dokonale tvarovaná zadnice. Do tváří se jí nahrnula krev, proto se vrátila k fakturám a ze všech sil se snažila, aby jí tištěná slova začala dávat nějaký smysl.

Nemohla se soustředit, v hlavě jí lítala jedna myšlenka za druhou. Překvapilo ji, že cestou k regálům sebral nákupní košík. Nikdy toho nekupoval příliš, rozhodně ne tolik, aby se mu zboží nevešlo do obřích dlaní.

Krucí. Copak se jí sbíhaly sliny? Proboha! Byla v šoku. Pokud by snad toužila po nějakém chlapovi, což opravdu netoužila, Jernigan by byl poslední na seznamu. Samozřejmě byl pohledný a svalnatý. Znovu si jej změřila od hlavy až k patě. Ty paže, ten zadek... páni. Jenže celé jeho vzezření křičelo *nebezpečí, nebezpečí*, podobně jako ten upištěný robot ze starého televizního jinglu. Kdyby jí pozval na rande nebo s ní jen nezávazně flirtoval, zpanikařila by. Nebyla hloupá, věděla dobře, že je zcela mimo její ligu.

Jernigan se obvykle nákupem nezdržoval. Přesně věděl, kde co je, a bez zaváhání si vzal, co potřeboval. Dnes se však rozhlížel po všech policích, což bylo na jeho poměry minimálně podezřelé. Hm. Vydal se do jedné uličky, celou ji prošel a následně přešel do druhé. Nakonec s plným košíkem došel k pokladně, ale k placení se neměl – zboží vyložil a pokračoval v nákupu.

Toaletní papír. Aspirin. Polévky v konzervě. Borůvkové oplatky.

Po chvíli se vrátil s košíkem opět plným nejrůznějších surovin. Bez řeči nákup vyskládal na pult a přikývl. Na kratičký okamžik se jejich pohledy střetly, což stačilo k tomu, aby její

žaludek udělal kotrmelec. Měl úchvatné oči, jako kdyby se na ni dívala divoká šelma. Dalo by se říct, že měl hezký pohled, přestože ztrhaný obličej nebyl hezký ani trochu. Jenže na tom nezáleželo, stačilo, že byl mužný a fascinující.

Podle očekávání uhnula pohledem jako první a mlčky začala skenovat jednu plechovku za druhou.

Měla něco říct, stačilo by obyčejné *dobry den*. Bylo přece v jejím nejlepší zájmu, aby se u ní zákazníci cítili vítáni, obzvlášť když jí to tu patřilo.

„Bude to všechno?“ Na nic lepšího se nezmohla.

„Benzín za třicet dolarů.“

Běžně za benzín platil kartou přímo u stojanu a po zaplacení zase rychle odjel. Sela nevzrušeně přikývla a do počítače zadala požadovanou částku.

Zatímco věci skládala do tašek, vytáhl ze zadní kapsy kalhot peněženku. Tašek bylo několik, a kdyby šlo o kohokoliv jiného, nabídla by pomocnou ruku. Ne snad, že by to sám neunesl, ale stejně by se nabídla. Vrátila mu drobné, on je strčil do přední kapsy, popadl nákup a otočil se k východu.

Když došel ke dveřím, s úlevou vydechla. Jak to, že je z něj tak na větvi? Proboha, snad není natolik povrchní, aby na ni měl jeho vzhled takový vliv.

Vtom se zastavil a Selu na zlomek vteřiny napadlo, že má problém otevřít dveře. Obešla pokladnu, vydala se k němu a řekla: „Pomůžu vám.“ Jernigan se otočil, odměřeně se na ni podíval a ona zůstala stát jako solný sloup.

„Měla by sis pro případ nouze odložit pár potravin. Kdyby náhodou.“

Pro případ nouze? Polekaně vyhlédla z okna a předpokládala, že spatří blížící se bouřku nebo něco podobného, venku však vládlo typické zářijové počasí. Nebe bylo azurově modré, hory zelené a teploty se stále držely vysoko. Meteorologická předpověď se ani slovem nezmínila o hurikánu, který by do údolí přihnál příval deště. Sněžit také nezačne dřív než za několik měsíců. Takže...?

„Do zpráv se to ještě nedostalo,“ pokračoval. Měl hluboký, zastřený hlas, jako kdyby ho dlouho nepoužíval a potřeboval si odkašlat. „Ale brzy se o tom všichni dozví. Možná za pár hodin, možná až zítra. Záleží na tom, jak se to těm nad námi bude hodit.“ Zatnul čelist a drobné svaly na krku se mu nepatrně napnuly. „Jenže jim se to nehodí nikdy, takže –“ pokrčil rameny.

Stále neměla nejmenší ponětí, o čem mluví. „Jaká zpráva? Jaký případ nouze?“ vyptávala se.

„Žene se na nás solární bouře. Říká se tomu CME.“

„Cože?“

„Výron koronální hmoty. Bouře bude mít obrovský dopad. Pokud půjde o takový masakr, jak se předpokládá, přestane fungovat veškerá rozvodná síť.“

„Na výpadky elektřiny jsme zvyklí.“ Bydleli v horách, s občasným přerušením proudu museli počítat, přestože jejich infrastruktura byla kvalitní.

Ve tváři se mu odrazila netrpělivost. Jako kdyby litoval, že s tím vůbec začínal. „Takový výpadek elektřiny bude pravděpodobně trvat měsíce, možná i rok.“

Trhla sebou. Tak v tomhle spočívá pověstná vada na kráse, tohle ale upřímně nečekala. Nepřiměřené pití alkoholu, rozhazování peněz, kouření trávy – to byly typické důvody, kvůli kterým odmítla i tu hrstku pozvání, kterých se jí dostalo. Se zastáncem konspiračních teorií se však ještě nesetkala. Sebehezčí zadek, svalnaté a potetované paže ani hezké oči nemohly podobné žvásty ospravedlnit.

„Vyber si tolik peněz, kolik jen půjde,“ pokračoval. Jeho neochota byla naprosto zjevná, jako kdyby ze sebe musel každé slovo násilím dolovat. „Udělej si zásoby základních potravin, zavařeného jídla, baterií.“ Evidentně překročil vlastní hranice, proto jen netrpělivě dodal: „Prostě si to vygoogluj.“

V tu chvíli se otevřely zadní dveře, do obchodu vešla teta Carol a oba vesele pozdravila. Jernigan jí věnoval chladný pohled, a jelikož dvě osoby na něj byly příliš, protlačil se ven a rychlými kroky spěchal k autu.

No, to tedy bylo velice zvláštní.

Carol vyhlédla z výlohy a sledovala, jak Jernigan uložil tašky s nákupem do kufru a začal tankovat. „Ach jo, já toho krasavce zmeškala. Neměla jsem se s vlasy tolik piplat.“ Ukázala prstem na své krátké na blond obarvené kudrny, které zdobil cukrově růžový pruh, a protočila modré oči. A pak se zplna hrdla zasmála. Carolin smích byl úžasný – rozpustilý a nakažlivý. Dávala do něj vše.

Sela si odkašlala. „Právě mi sdělil, že se na nás valí solární bouře, kvůli které můžeme být několik měsíců bez elektřiny.“ Z jejích rtů zněla informace stejně šíleně, jako když o ní mluvil on. A nikdy by ho nenazvala krasavcem, i když s popisem samozřejmě souhlasila. Pak by na ni totiž teta začala dorážet, ať ho pozve na rande, jak kdyby snad ona někdy nějakého chlapa někde pozvala.

Carol si odfrkla a ze skříně v zadní místnosti vytáhla smeták. Příležitostně v obchodě vypomáhala, a to zpravidla hned zrána, než se Olivia, její patnáctiletá vnučka, kterou vychovávala od pěti let, vrátila ze školy. Když začala zametat, hlasitě vzdychla. „Sakra. Proč jsou všichni pěkní chlapi úplní cvoci? Hned jak koupil tu starou chatrč na kopci, jsem měla tušit, že s ním není něco v pořádku. Kdo by chtěl žít na tak izolovaném místě? A ještě k tomu sám? Z jakého důvodu? Namontoval si tam solární panely, a někdo mi říkal, že má dokonce ham rádio.“ Věnovala Sele letný pohled. „Nedívej se na mě tak. Nejsem žádná drbna, ale lidi toho mají hodně na srdci. A já mám uši.“

Sela si nebyla jistá, odkdy je vlastnictví ham rádia považováno za známku bláznovství, protože věděla přinejmenším o dvou dalších sousedech, kteří doma také jedno měli. Jernigana nikdy za blázna nepokládala, právě naopak. Působil na ni jako někdo, kdo měl v hlavě všechno dokonale srovnané.

Opřela se o pult a zamyslela se. Co když –? „Co když má pravdu?“ Ta myšlenka ji znepokojila natolik, že se jí skoro bála vyslovit. Okamžitě se jí zmocnila panika, protože si život bez elektřiny nedovedla představit.

Carol přestala zametat a opřela se o smeták. Byla tak hubená, že by se za něj mohla schovat. Znovu protočila oči a zaškaredila

se. „Pořád mám někde nouzové natahovací rádio. Byla jsi ještě dítě, když se blížil rok 2000, takže jsi všeobecné hysterii možná nevěnovala pozornost, ale několik lidí se domnívalo, že nás čeká něco podobného. Obávali se, že se počítačům nepodaří přeskochit na nové tisíciletí a veškerá technika spadne. Banky zkolabují. Elektrárny se zavrou. Totální chaos! Pff.“ Znovu se pustila do úklidu. „Nic se nestalo. Nastřádala jsem tolik toaletního papíru, že mi vystačil na celý rok. A zůstalo mi špičkové rádio, které jsem v životě nepoužila.“

Možná měla Carol pravdu a vážně šlo jen o planý poplach.

Ale... co když ne? Byla by pošetilá, kdyby se řídila varováním od neznámého muže, a ono by nakonec k ničemu nedošlo, ale kdyby jej neuposlechla a jeho prognóza se ukázala jako pravdivá, pak by byla právoplatně pitomá.

Raději volila první možnost. Pošetilost ji přinejhorším dostane do trapné situace, ale pitomost by ji mohla stát život. A to se jí rozhodně nechtělo riskovat.

Popadla nákupní košík a začala ho plnit nejrůznějším zbožím. Nevyklidí všechny poličky, ani nezavře obchod, ale neškodí, když si pár věcí odloží stranou. Takové, které bude tak jako tak dříve či později potřebovat.

Sela zrovna vybírala tuňák v konzervě a kuře v plechovce, když se Carol rozhodla zamést uličku s konzervovaným masem. Chvilí si neteř prohlížela a pak se usklíbla. „Jestli se připravuješ na konec světa, nezapomeň k tomu přidat majonézu.“

„Nepřipravuju, jen si беру, co potřebuju. Pokud se nic nestane, tím líp. Můžu to zase všechno vrátit na místo.“

Procházela místností křížem krážem, ale nemohla se soustředit. Měla ráda věci pod kontrolou, najednou si však připadala ztracená. Přestože se vše kolem ní zdálo v pořádku, zaplavovalo ji zděšení. Nevěděla, co má dělat. Vehementně se snažila vzpomenout si, co jí Jernigan všechno poradil. Měla u sebe nějaké peníze, ale ne tolik, aby s nimi přečkala dlouhotrvající pohromu. Jenže k čemu by jí prachy v takovém případě vlastně byly? Ale řekl, aby si vybrala peníze, tak si vybere peníze. Pokud na ně avizovaná bouře skutečně udeří

a elektřina přestane fungovat, ke svému bankovnímu účtu se nedostane a kreditní i debetní karty jí budou k ničemu.

„Dneska bereme jen hotovost,“ ozvala se tichým hlasem, který se ke Carol sotva dostal. „Zákazníkům řekni, že platební terminál je mimo provoz.“ Šeky tu nikdo neplatil už léta, takže s tím si lámat hlavu nemusela.

„A co čerpací stojany?“

Chvíli se nad tím zamyslela. Pokud měl Jernigan pravdu a ve zprávách zazní upozornění na hrozící kalamitu, turisté se budou chtít urychleně vrátit domů. Nebo si to alespoň myslela. Kdyby byla na dovolené, okamžitě by vyrazila na silnici. Turisté budou potřebovat pohonné látky. Každý je bude potřebovat. „Zatím je necháme tak.“ Nechtěla, aby zákazníci, kteří neměli dostatek peněz v hotovosti, uvízli na parkovišti nebo někde podél cesty. Šlo o obстойný kompromis, alespoň pro tuto chvíli. Všechno by se rázem změnilo, kdyby vláda skutečně podala výstražné prohlášení.

Když se zamyslela nad případnými důsledky, znovu jí možná situace přišla naprosto nereálná. Civilizace a kultura, tak jak ji znala, jak ji znal každý, by ve vteřině přestala existovat. Tohle bylo nad její síly. Na to se nešlo připravit.

Zamířila k regálům se sušenkami a Carol na ni zavolala: „Kdyby ti kdokoliv jiný řekl, ať se začneš připravovat na apokalypsu, poslechla bys ho? Nebo si děláš křeččí zásoby jen proto, že ti to doporučil náš Úžasňák?“

„Nevím,“ přiznala bezradně. „Nevím, jestli mu věřím. Ale... proč riskovat?“ Zhluboka se nadechla. „A nejde jen o mě, ale i o tebe a Olivii.“

Uvědomila si, že to jí děsilo nejvíce. Byly rodina a mnoho dalších příbuzných neměly. Věděla o pár sestřenicích a bratrancích, kteří žili bůhví kde, a Olivia měla staršího bratra Joshuu, který sloužil v armádě, ale tady měly jenom jednu druhou. Kdyby se jim něco stalo jenom kvůli tomu, že se dostatečně nepřipravila, nikdy by si to neodpustila.

Za posledních deset let si toho všechny tři vytrpěly až dost. Olivii rodiče – Carolina dcera a její manžel – zahynuli při

nesmyslné bouračce. Selini rodiče odešli přirozenou smrtí – pomalá rakovina a rychlé aneurysma v rozmezí tří let. Carolin manžel zemřel před čtyřmi roky na infarkt, ani ne rok po Selině rozvodu.

Ztratila toho příliš. Udělá, co bude v jejích silách, aby ochránila rodinu, která jí ještě zbývá.

Jejich životy byly natolik propletené, že si to jinak ani neuměla představit. Bydlely od sebe a od krámků sotva pár kroků. Jejich domy vypadaly navenek velmi podobně, ale interiéry nemohly být odlišnější. Sela byla minimalistka, Carol měla zase zálibu v cetkách. A hlavně, Carolina domácnost nebyla na dobu bez elektřiny připravená. Kdysi se rozhodla, že nepotřebuje generátor, protože Sela už doma přece jeden má, a kdyby jednou došlo k výpadku proudu, jednoduše by s Olivíí chvíli přečkaly u ní. Oba domy měly krb, i když u Carol se v něm už notný čas netopilo. To se nejspíš brzy změní.

Najednou si Sela uvědomila, že ani s veškerými zásobami, co měly na skladě, by si nevystačily. Rozhodně ne několik měsíců. A nešlo jen o Carol a Olivii. Co když za ní přijde soused a bude něco potřebovat? Rodina měla samozřejmě přednost, ale bylo by jí proti srsti kohokoliv odmítnout. Sakra. Zamračila se na ubohou hromádku nastřádaných potravin.

Tohle nestačilo ani v nejmenším.

Zhluboka se nadechla. „Ze všech lidí, které známe, komu bys v případě neštěstí svěřila svůj život?“

Ženy se na sebe upřeně zadívaly. Obě se snažily vybavit si všechny své přátele a známé, a automaticky je porovnávaly s otrlým, zasmušilým, svalnatým chlapem, jehož oči prozrazovaly, že viděly hrůzy, které si ony neuměly, nebo spíš nechtěly, ani představit.

„Našemu Hromotlukovi,“ odpověděla Carol neochotně. Stačila Jerniganovi vymyslet novou přezdívku.

Znovu si vyměnily významný pohled a pak Sela řekla: „Na chvíli to tady pohlídej. Pojedu do města.“

„Proč?“ chtěla vědět Carol.

„Potřebuju sehnat ještě nějaké věci. Zavolej do lékárny a nech si vystavit recept na všechny léky, které v tuhle chvíli bereš. Já ti je potom vyzvednu.“

„Ještě jsem nedobrala, co mám. Pojišťovna mi je –,“ spustila Carol, ale pak se zarazila. „Ach, zapomeň na pojišťovnu. Zaplatíme si je z vlastní kapsy, že? Myslíš, že nebudou mít v lékárně nic proti?“

„Neměli by, když nejde o narkotika. Zavolej jim a pak mi dej vědět.“ Sela zpod pokladny vytáhla kabelku, zamířila ke dveřím a v hlavě si dělala předběžný seznam povinností: vybrat z bankovního účtu peníze v hotovosti, v obchodě s potravinami nakoupit více zásob, zajít do lékárny, sehnat baterie, olej do petrolejové lampy – ten seznam nekončil. Ohromilo ji to. Jistě na něco zapomene, nesežene vše, co potřebuje, ale každé odškrtnutí položky zvyšovalo naději, že apokalypsu nakonec ve zdraví přežijí.

A možná Jerniganova předpověď nevyjde. Třeba je to vážně obyčejný cvok, nebo jen naivní a věří nesprávným lidem. Před očima se jí zjevila hora svalů. To ne, slovo naivní se k němu nehodilo ani v nejmenším. Nevypadal na chlápka, který by ostatním snadno důvěřoval.

Vždycky se našel někdo, kdo zarytě tvrdil, že následující úterý, následující rok nebo někdy jindy podle starověkého kalendáře nastane konec světa. Naštěstí byli se svou prognózou pokaždé vedle jak ta jedle.

Ale Jernigan takový nebyl. Nepůsobil na ni jako naiva ani jako magor. Sice ho vůbec neznala, ale zdálo se, že ze všech lidí, kteří jí přišli na mysl, to byl právě on, kdo toho věděl o dění za hranicemi Wears Valley nejvíc.

Jako kdyby se mu přičilo, že ji musel varovat. Ale nakonec to udělal a ona si lámala hlavu proč. Copak zprávu rozhlašoval každému na potkání?

„Kdy přijedeš?“ zeptala se Carol.

„Nevím, ale určitě dřív, než se Olivia vrátí ze školy. Máš to tady zatím na starosti.“